Dziennik rządowy

dla

okręgu administracyjnego Namiestnictwa we Lwowie.

Rok 1859.

Oddział drugi.

Część VI.

Wydana i rozesłana dnia 29. Lutego 1860.

Landes-Regierungs-Blatt

für das

Verwaltungsgebiet der Statthalterei in Lemberg.

Jahrgang 1859.

Zweite Abtheilung.

VI. Stück.

Ausgegeben und versendet am 29. Februar 1860.

47.

Reskrypt c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Listopada 1859. l. 46.181.,

którym szpitale we Lwowie, Brzeżanach, Drohobyczy, Kołomyi, Przemyślu, Samborze, Sanoku, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Sniatynie, Zaleszczykach, Złoczowie i Żółkwi uznają się za publiczne powszechne szpitale.

Wysokie c. k. Ministeryum Spraw Wewnętrznych uznało reskryptem z dnia 25. Października r. b. l. 24.295., w lwowskim okręgu rządowym pod dozorem władz istniejące szpitale we Lwowie, Brzeżanach, Drohobyczy, Kołomyi, Przemyślu, Samborze, Sanoku, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Śniatynie, Zaleszczykach, Złoczowie i Żółkwi, w myśli przepisów normalnych z d. 6. Marca 1855. l. 6.382., i z d. 4. Grudnia 1856. l. 26.641., za publiczne powszechne szpitale.

Co niniejszém odnośnie do namiestniczego reskryptu z dnia 20. Listopada 1857. l. 16.588., *) do powszechnéj podaje się wiadomości.

Mosch m. p.

48.

Reskrypt c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Listopada 1859. l. 47.459.,

którym się wyznaczają nagrody za zabicie rysia lub rysicy.

Wysokie Ministeryum Spraw Wewnętrznych zezwoliło reskryptem z dnia 2. Listopada 1859. l. 25.427., porozumiawszy się w tym względzie z c. k. Ministerstwem Skarbu, udzielać nagrody w kwocie dwudziestu reńskich w. a. za zabicie rysia, a dwudziestu pięciu reńskich w. a. za zabicie rysicy.

W celu uzyskania i assygnowania téj nagrody ma być zastosowane, jak się samo przez się rozumié, przepisane postępowanie względem premiów za inne zwiérzęta drapieżne przeznaczonych.

Mosch m. p.

---

*) Krajowy Dziennik rządowy, rok 1857., oddział II. część VII. nr. 32.

47.

Erlaß der k. k. Statthalterei vom 2. November 1859 Z. 46181,

womit die Krankenhäuser zu Lemberg, Brzeżan, Drohobycz, Kołomea, Przemyśl, Sambor, Sanok, Stanislau, Stryj, Tarnopol, Śniatyn, Zaleszczyk, Złoczów und Żółkiew als öffentliche allgemeine Krankenanstalten erklärt werden.

Das hohe k. k. Ministerium des Innern hat mit dem Erlaße vom 25. October 1859 Z. 24295, die im lemberger Verwaltungsgebiete unter der Aufsicht der Behörden bestehenden Krankenhäuser zu Lemberg, Brzeżan, Drohobycz, Kołomea, Przemyśl, Sambor, Sanok, Stanislau, Stryj, Tarnopol, Śniatyn, Zaleszczyk, Złoczów und Żółkiew im Sinne der Normalbestimmungen vom 6. März 1855 Z. 6382 und 4. December 1856 Z. 26641 als öffentliche allgemeine Krankenanstalten erklärt.

Was hiemit mit Bezug auf den hierortigen Erlaß vom 20. November 1857, Z. 16588*) zur allgemeinen Wissenschaft gebracht wird.

Mosch m. p.

48.

Erlaß der k. k. Statthalterei vom 8. November 1859 Z. 47459,

womit die Prämien für die Erlegung eines Luchses und einer Luchsin bestimmt werden.

Das hohe k. k. Ministerium des Innern hat mit Erlaß vom 2. November 1859 Z. 25427, nach Einvernehmen mit dem k. k. Finanzministerium, die Ertheilung von Prämien im Betrage von zwanzig Gulden österr. Währg. für die Erlegung eines Luchses, und von fünfundzwanzig Gulden österr. Währg. für die einer Luchsin bewilligt.

In Absicht der Erlangung und Anweisung dieser Prämie kommt selbstverständlich das bezüglich Prämien für andere Raubthiere bestehende Verfahren in Anwendung.

Mosch m. p.

*) Landes-Regierungs-Blatt, Jahrgang 1857, II. Abtheilung, VII. Stück, Nr. 32.

49.

Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa z d. 8. Listopada 1859. liczba 47.460.,

którém podaje się do wiadomości umowa między austryackim i multańskim Rządem względem bezpłatnego pielęgnowania obustronnych ubogich, chorobą dotkniętych przynależnych Państwa.

Wysokie c. k. Ministeryum Spraw Wewnętrznych oznajmiło pod d. 1. Listopada 1859. l. 25.922/1.946., co następuje:

Gdy Rząd multański za pielęgnowanie chorobą tamże dotkniętych ubogich poddanych austryackich, których w tamtejszo-krajowych szpitalach i zakładach dla obłąkanych leczono, nie żądał dotychczas nigdy wynagrodzenia łożonych na to kosztów, przeto Ministeryum Spraw Wewnętrznych zawezwane, i w porozumieniu z c. k. Ministerstwem Spraw Zewnętrznych widzi się spowodowaném, wzajemne postępowanie co do umieszczonych w austryackich szpitalach i zakładach dla obłąkanych ubogich poddanych multańskich zaprowadzić, i oraz rozporządzić, ażeby od Rządu multańskiego nie żądano zwrócenia kosztów za ubogich poddanych multańskich, pielęgnowanych i léczonych w austryackich szpitalach, lecz aby także temuż Rządowi odmawiano zwrotu kosztów, jeżliby takowego wymagał za poddanych austryackich, pielęgnowanych i léczonych w szpitalach multańskich.

Co podaje się niniejszém do wiadomości powszechnéj.

Mosch m. p.

50.

Reskrypt c. k. Namiestnictwa z d. 12. Listopada 1859. liczba 48.120.,

dotyczący wynagrodzenia wydatków służebnym leśniczym, którzyby do pertraktacyj karnych jako świadkowie lub znawcy byli zawezwanymi.

Wysokie Ministeryum Spraw Wewnętrznych dla usunięcia zaszłych wątpliwości, oznajmiło reskryptem z dnia 5. b. m. l. 20.310/954., ku zachowaniu się, że służebni leśniczy, którzyby do pertraktacyj karnych jako świadkowie lub znawcy byli zawezwanymi, tylko wtedy i o tyle mają prawo żądać wynagrodzenia wydatków, z zawezwania dla nich wynikających, o ile §§. 334., 335. i 337. procedury karnéj z dnia 29. Lipca 1853. wezwanemu na świadka lub jako znawcy rzeczy do pertraktacyj karnych, takie wynagrodzenie przyznają.

49.

Kundmachung der k. k. Statthalterei vom 8. November 1859 Z. 47460,

womit das Uebereinkommen zwischen der österreichischen und der moldauischen Regierung wegen unentgeltlicher Verpflegung gegenseitiger unbemittelter erkrankter Staatsangehörigen bekannt gemacht wird.

Das hohe k. k. Ministerium des Innern hat unterm 1. November 1859 Zahl 25922/1946 Folgendes eröffnet:

Nachdem die moldauische Regierung für die Verpflegung der dort erkrankten unbemittelten österreichischen Unterthanen in den dortländigen Kranken- und Irrenanstalten bisher nie eine Vergütung der erlaufenen Verpflegskosten angesprochen hat; so findet sich das Ministerium des Innern über Anregung und im Einvernehmen mit dem k. k. Ministerium des Aeußern bewogen, die gegenseitige reciproke Behandlung der in den österreichischen Kranken- und Irrenanstalten untergebrachten armen moldauischen Unterthanen eintreten zu lassen, und sonach zu verfügen, daß wegen des Ersatzes der in österreichischen Heilanstalten verpflegten und behandelten armen moldauischen Unterthanen keine Ansprüche an die moldauische Regierung zu stellen, jedoch auf Verpflegskostenersatz-Ansprüche der letzteren für die in moldauischen Heilanstalten verpflegten und behandelten österreichischen Staatsangehörigen zurückzuweisen sein werden.

Was hiemit zur allgemeinen Kenntniß gebracht wird.

Mosch m. p.

50.

Erlaß der k. k. Statthalterei vom 12. November 1859 Z. 48120,

betreffend die Vergütung der Auslagen für die Forstorgane, welche zu Strafverhandlungen als Zeugen oder Kunstverständige vorgeladen werden.

Das h. Ministerium des Innern hat mit Erlaß vom 5. d. M. Z. 20310/954 zur Beseitigung vorgekommener Zweifel, zur Nachachtung bedeutet, daß die Forstorgane, welche zu Strafverhandlungen als Zeugen oder Kunstverständige vorgeladen werden, nur dann und in dem Maße Anspruch auf Vergütung der für sie aus der Vorladung erwachsenden Auslagen haben, als die §§. 334, 335 und 337 der Strafproceßordnung vom 29. Juli 1853 dem als Zeugen oder Kunstverständigen zu strafgerichtlichen Verhandlungen Vorgeladenen eine derartige Vergütung zuerkennen.

Należy przeto postanowienia wspomnionych §§. procedury karnéj tak względem prawa do poboru wspomnionych należytości, jakoteż względem ich wymiaru, a co się tyczé dalszego pytania, kto te należytości opłacać ma, §§. 341., 342. i 343. procedury karnéj co do pertraktacyj w przestępstwach lasowych za podstawę uważać, wyrok zaś karny ma oraz zawsze zawiérać wyraźne orzeczenie o obowiązku płacenia tych należytości.

W przypadkach, w których według tych postanowień Państwo ponosić powinno wypłaty tych należytości, mają takowe z doręcznego zapasu piéniędzy, przeznaczonego na wydatki na więźniów i inkwizytów rzeczywiście być wydane na rachunek administracyi politycznéj, i według przepisanego trybu wyrachowane, w innym razie zaś ze wspomnionego zapasu tymczasowo tylko w sposób zaliczki wypłacane, a od tego, który właściwie wypłacić winien, sciągnione.

Mosch m. p.

51.

Reskrypt c. k. Namiestnictwa z d. 15. Listopada 1859.

liczba 34.856.,

dotyczący wymierzenia alumnatyku, w każdym roku od duchownych beneficyatów pobiéranem być mającego.

Wysokie c. k. Ministeryum Wyznań i Nauk oznajmiło c. k. Namiestnictwu reskryptem z dnia 13. Siérpnia r. b. l. 12.464/3.565., co następuje:

Dekretem byłéj połączonéj Kancellaryi nadwornéj z dnia 16. Lipca 1812. l. 8.423. zaprowadzono w Galicyi alumnatykum, od duchownych beneficyatów w każdym roku pobiérać się mające i oznaczono sposób wymierzenia takowego, według którego:

a) odpowiednio fassyom wszystkich beneficyów z lat 1780tych, wszyscy nie wyżéj nad 600 złr. uposażeni dusz pastérze przy dawném alumnatykum w piéniądzach pozostawieni zostali, i tylko na tych, którzy dotychczas żadnego nie płacili, takowe w piéniądzach w ten sposób nałożono, że pleban 1 złr. 30 kr., kapelan lokalny lub inny beneficyat 1 złr. płacić był powinien, i że

b) od pasterzów dusz wyżéj 600 złr. do 1000 złr. fassyonowanych ½ procentu, od uposażonych wyżéj 1000 złr. 1 procent dochodu pobiérano.

Wszyscy ci dusz pastérze powinni byli nadto swe alumnatykum płacić w gotowiźnie, jeżeli ich uposażenie stanowiły tylko piéniądze lub gospodarstwo, które własnym kosztem sprawować musieli. Jeżeli zaś do ich dochodów nale-

Es sind daher die Bestimmungen der genannten §§. der Strafproceßordnung sowohl rücksichtlich des Anspruches auf den Bezug der fraglichen Gebühren, als rücksichtlich des Ausmaßes derselben, in Betreff der weiteren Frage aber, wer diese Gebühren zu bestreiten habe, die §§. 341, 342 und 343 der Strafproceßordnung bei den Forstfrevel-Verhandlungen als maßgebend zu betrachten, und es hat das Straferkenntniß immer zugleich die Entscheidung über die Zahlungspflichtigkeit rücksichtlich dieser Gebühren ausdrücklich zu enthalten.

In jenen Fällen, wo nach diesen Bestimmungen die Zahlung dieser Gebühren dem Staate obliegt, werden dieselben aus den Verlagsgeldern für Häftlings- und Inquisitions-Auslagen für Rechnung der politischen Verwaltung definitiv zu verausgaben und ordnungsmäßig zu verrechnen, sonst aber aus dem erwähnten Verlage einstweilen nur vorzuschießen, und von dem eigentlichen Zahlungspflichtigen einzutreiben sein.

Mosch m. p.

51.

Erlaß der k. k. Statthalterei vom 15. November 1859 Z. 34856,

die Bemessung des in jedem Jahre einzuhebenden Alumnaticums von den geistlichen Pfründnern betreffend.

Das hohe k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht hat mit dem Erlasse vom 13. August 1859 Z. 12464/3565 Folgendes anher bedeutet:

Durch das Decret der bestandenen vereinigten Hofkanzlei vom 16. Juli 1812 Z. 8423 ist in Galizien das von den geistlichen Pfründnern in jedem Jahre einzuhebende Alumnaticum eingeführt und die Bemessungsweise desselben festgestellt worden, zufolge deren:

a) nach den Fassionen aller Beneficien von den 1780ger Jahren alle nicht über 600 fl dotirten Seelsorger bei dem alten Alumnaticum im Gelde belassen, und nur jene, die bis dahin keines zahlten, dergestalt mit Gelde belegt wurden, daß ein Pfarrer 1 fl. 30 kr., ein Localkaplan oder anderer Beneficiat 1 fl. zu entrichten hatte, und

b) von den über 600 fl. bis 1000 fl. fatirten Seelsorgern, ½ Percent, und von den über 1000 fl. dotirten, 1 Percent der Einkünfte abgenommen wurde.

Alle diese Seelsorger haben ferner ihr Alumnaticum im baren Gelde zu entrichten, wenn sie bloß mit Geld oder mit Landwirthschaft, die sie auf ihre Kosten bestreiten müssen, dotirt waren. Falls sie aber unter ihren Einkünften auch Zehende

żała także dziesięcina w naturze, powinni byli tyle mec żyta w ziarnie dostawić, lub za nie bieżącą cenę targową opłacić, ile w przepisanéj im summie alumnatyku talarów (to jest ile razy 1 złr. 30 kr.) się zawiérało.

Gdy na mocy najwyższych patentów z dnia 7. Września 1848. i z 4. Marca 1849. dziesięcina jest zniesioną, uchwalono reskryptem ministeryalnym z dnia 7. Października 1850. l. 2.814., że do czasu, w którym wynagrodzenie za zniesioną dziesięcinę wyrachowaném zostanie, każdy pleban 1 złr. 30 kr., a każdy kapelan miejscowy lub inny beneficyat 1 złr. tytułem alumnatyku płacić powinien, wypadająca zaś według fassyonowanego dochodu stała należytość procentowa jako powinność uważana, i w swoim czasie z pieniędzy indemnizacyjnych uiszczona być ma.

Dziś już jest przeprowadzone wykupno dziesięciny, a beneficyaci duchowni, którzy mieli prawo ją pobiérać, otrzymują wyrachowaną za dziesięcinę stałą rentę; ustaje więc powód właściwego wymierzenia alumnatyku od poborów dziesięciny, i takowe bez względu na to, z jakich źródeł pobiérali dochody swoje beneficyaci duchowni, według kwoty fassyonowanego dochodu w wymiarze, w jakim w powołanym dekrecie nadwornym są ustanowione, w gotówce pobiérane być ma.

W celu zastosowania téj zasady należy mieć przed oczyma, że w dotychczasowym sposobie wymierzania alumnatyku tylko o tyle zmiana ma nastąpić, o ile co do beneficyatów, którzy ze względu na to, iż po części dziesięciną uposażeni byli, zmienną według każdoczesnéj wysokości cen zboża kwotę płacić mieli, teraz miejsce téj części dotacyi zastępująca renta oswobodzenia gruntowego, z doliczeniem reszty dotychczas pod podatek alumnatyku podciągnionego dochodu beneficyalnego, w wysokości corocznie płacić się mającego alumnatyku, która według dotychczasowych zasad w gotowiźnie wykazaną być ma, za podstawę wziętą być powinna.

Rozumié się samo przez się, że nie dotykając prestacyj według dawniejszego wymiaru już uiszczonych, oznaczona rachuba alumnatyku także i za czas przeszły, odkąd w miejsce dziesięciny weszła stała renta pieniężna, stosowaną być powinna.

Mosch m. p.

in natura genoßen, mußten sie so viele Metzen Korn in natura liefern, oder dafür den currenten Marktpreis abführen, als in der ihnen vorgeschriebenen Summe des Alumnaticums Thaler (d. i. 1 fl. 30 kr.) enthalten waren.

Nachdem durch die allerhöchsten Patente vom 7. September 1848 und vom 4. März 1849 der Zehend aufgehoben wurde, sei mit dem Ministerial-Erlaße vom 7. October 1850 Z. 2814 bestimmt worden, daß bis zur Ausmittlung der Entschädigung für den aufgehobenen Zehend jeder Pfarrer 1 fl. 30 kr. und jeder Localkaplan oder andere Beneficiat 1 fl. an Alumnaticum zu entrichten habe, die nach dem fatirten Einkommen entfallende fixe Procentualgebühr aber als Schuldigkeit festzuhalten und seiner Zeit aus den Entschädigungsgeldern zu entrichten sei.

Dermalen sei die Ablösung des Zehents durchgeführt, und die zum Bezuge desselben berechtigt gewesenen geistlichen Pfründner erhalten die für den Zehent ausgemittelte fixe Rente; es entfalle somit der Grund der eigenthümlichen Bemessung des Alumnaticums von Zehentbezügen und werde dasselbe ohne Rücksicht auf die Beschaffenheit der Einkommensquellen der geistlichen Pfründner nach dem Betrage des fassionsmäßigen Einkommens in dem durch das bezogene Hofkanzleidecret festgestellten Maße im baren Gelde einzuheben sein.

Behufs der Anwendung dieses Grundsatzes sei sich gegenwärtig zu halten, daß vorläufig in der bisherigen Bemessungsweise des Alumnaticums nur in soferne eine Aenderung Platz zu greifen habe, als bei den Pfründnern, welche in Ansehung dessen, daß sie theilweise mit Zehent dotirt waren, einen nach der jeweiligen Höhe der Getreidepreise wandelbaren Betrag zu entrichten hatten, nunmehr die an die Stelle dieses Theiles der Dotation getretene Grundentlastungsrente mit Hinzurechnung des übrigen, bis nun der Alumnats-Steuer unterzogenen Pfründen-Einkommens zur Basis der nach den bisherigen Grundsätzen im baren Gelde zu ermittelnden Höhe des jährlich zu zahlenden Alumnaticums zu nehmen sein wird.

Selbstverständlich müsse, ohne jedoch bereits nach der früheren Bemessungsart abgestattete Leistungen zu berühren, die bezeichnete Berechnungsweise des Alumnaticums auch für die Vergangenheit von jenem Zeitpuncte angefangen, in Anwendung gebracht werden, in welchem an die Stelle des Zehents eine fixe Geldrente getreten ist.

Mosch m. p.

52.

Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa z d. 17. Listopada 1859. liczba 48.921.,

którém ogłasza się ugoda między Austryą i szwajcarskim kantonem Gryzonów, względem wzajemnego bezpłatnego pielęgnowania obustronnych chorych.

Wysokie c. k. Ministeryum Spraw Wewnętrznych oznajmiło reskryptem z dnia 8. Listopada 1859. l. 26.362., że według oświadczenia wysokiego c. k. Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 30. Października r. b. l. 12.072., w skutek memoryału urzędującego w Wiédniu Sprawującego interesa z polecenia jego Rządu, kanton Gryzoński, który dotychczas należał do kategoryi owych kantonów, które się według zawartéj w roku 1857. z Austryą ugody do wynagrodzenia kosztów pielęgnowania swych przynależnych, w Austryi chorobą dotkniętych, w razie ich ubóstwa zobowiązały, został teraz spowodowanym tę ugodę ze swojéj strony wypowiedziéć, i począwszy od roku 1860. przyłączyć się do tych kantonów, które się za wzajemném bezpłatném pielęgnowaniem chorych oświadczyły.

Co niniejszém odnośnie do namiestniczego reskryptu z dnia 21. Października 1857. l. 46.263. *), do powszechnéj podaje się wiadomości.

Mosch m. p.

53.

Obwieszczenie c. k. skarbowéj Dyrekcyi krajowéj dla Wschodniéj Galicyi i Bukowiny z dnia 22. Listopada 1859. l. 2955. Pr.,

że zakupno liści tytuniowych rozpocznie się z d. 1. Grudnia 1859., a zakończy się z końcem Stycznia 1860.

W skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa Skarbu z dnia 22. Listopada 1859. l. 52.671/2.034., ma zakupno w roku 1859. zebranych liści tytuniowych rozpocząć się z dniem 1. Grudnia 1859., a zakończyć się z końcem Stycznia 1860.

Wynagrodzenie za transport zostało za odległości 5 mil i wyżéj w kwocie sześciu nowych krajcarów, a za odległości niżéj 5 mil w kwocie pięciu nowych krajcarów od cetnara i mili wymierzone.

Oświadczenia względem uprawy tytuniu na rok 1860. należy najpóźniéj do końca Lutego 1860. do dotyczących skarbowych Dyrekcyj powiatowych, lub oddziałów straży skarbowéj, a podczas zakupna do komissyi zakupna podać.

*) Krajowy Dziennik rządowy, rok 1857., oddział II. część VI. nr. 25.

52.
Kundmachung der k. k. Statthalterei vom 17. November 1859 Z. 48921,

womit das Uebereinkommen zwischen Oesterreich und dem Schweizerkanton Graubündten wegen gegenseitiger unentgeltlicher Verpflegung der betreffenden Kranken bekannt gemacht wird.

Das hohe k. k. Ministerium des Innern hat mit dem Erlaße vom 8. November 1859 Z. 26362 bedeutet, daß laut Mittheilung des hohen k. k. Ministeriums des Aeußern vom 30. October 1859 Z. 12072 nach einem pro memoria des in Wien fungirenden schweizerischen Geschäftsträgers im Auftrage seiner Regierung der Canton Graubündten, welcher bisher in die Kategorie jener Cantone gehörte, die sich laut der im Jahre 1857 mit Oesterreich getroffenen Uebereinkunft zur Vergütung der Verpflegskosten ihrer in Oesterreich erkrankten Angehörigen im Falle ihrer Zahlungsunfähigkeit verpflichtet haben, sich nun bestimmt gefunden hat, dieses Uebereinkommen seiner Seits zu kündigen und vom Jahre 1860 angefangen sich jenen Cantonen anzuschließen welche sich für gegenseitige unentgeltliche Verpflegung der betreffenden Kranken erklärt haben.

Was hiemit mit Bezug auf den hierortigen Erlaß vom 21. October 1857 Z. 46263*) zur allgemeinen Wissenschaft gebracht wird.

Mosch m. p.

53.
Kundmachung der k. k. Finanz-Landes-Direction für Ostgalizien und die Bukowina vom 22. November 1859 Z. 2955 Pr.,

daß die Tabakblätter-Einlösung am 1. December 1859 beginnen und mit Ende Jänner 1860 geschlossen wird.

Zu Folge Erlasses des hohen k. k. Finanzministeriums vom 22. November 1859 Z. 52671/2034 hat die Einlösung der im Jahre 1859 gefechsten Tabakblätter mit 1. December 1859 zu beginnen und mit Ende Jänner 1860 zu schließen.

Die Frachtvergütung wurde für die Entfernungen von 5 Meilen und darüber mit sechs Neukreuzer und für die Entfernungen unter 5 Meilen mit fünf Neukreuzer pr. Centner und Meile bemessen.

Die Erklärungen zum Tabakbaue für das Jahr 1860 sind längstens bis Ende Februar 1860 bei den betreffenden Finanz-Bezirks-Directionen oder Finanzwach-Abtheilungen, und während der Einlösung bei den Einlös-Commissionen zu überreichen,

*) Landes-Regierungs-Blatt, Jahrgang 1857, II. Abtheilung, VI. Stück, Nr. 25.

Na przestrzenie gruntu niżéj 200 sążni kwadratowych nie będą udzielane pozwolenia, równie téż gminy, które przynajmniéj na pięciu morgach tytuniu nie sadzą, nie będą do uprawy tytuniu przypuszczone.

Ci, którzy bez otrzymanego pozwolenia tytuń uprawiają, lub na większych przestrzeniach gruntu takowy sadzą, niż jak w pozwoleniu wyrażono, mają na to się przygotować, że rośliny na przestrzeni gruntu pozwoleniem nie pokrytéj, w wykonaniu §. 312. ustawy karnéj o przestępstwach przepisów dochodowych, będą powyrywane i zniszczone.

Względem cen zakupna za sam materyał tytuniowy, tudzież w zamiarze postępowania przy tém zachowaném być mającego, skazówką jest drukowane ogłoszenie z dnia 14. Lutego 1859.

Malinkowski m. p.

54.

Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Grudnia 1859. liczba 50.562.,

że zakaz zabraniający izraelitom trzymania chrześciańskich sług, mamek, czeladników i chłopców terminujących nie ma być więcéj przestrzegany.

Według reskryptu wys. c. k. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20. b. m. l. 11.896., raczył Jego C. K. Apostolska Mość najwyższém postanowieniem z dnia 13. z. m. zezwolić, ażeby zakaz zabraniający izraelitom trzymania sług chrześciańskich, mamek, czeladników i chłopców terminujących nie był więcéj przestrzegany.

Podczas gdy w skutek téj najwyższéj uchwały postanowienia okólnika z dnia 18. Lutego 1803., niemniéj ogłoszonego rozporządzeniem gubernialném z d. 30. Września 1826. l. 60.647. (Zbiór praw krajowych str. 164.), dekretu wys. Kancellaryi Nadwornéj z d. 14. Września 1826. l. 25.536., tracą moc obowiązującą, oznajmia się zarazem, że izraeliccy służbodawcy i majstrowie pod karą i odpowiedzialnością do tego obowiązanymi pozostają, ażeby małoletnie chrześciańskie sługi i mamki i w ich domu żyjące onych dzieci, tudzież chrześciańskich chłopców terminujących i czeladników u nich mieszkających, w niedziele i święta do bywania na nabożeństwie, a względnie na popołudniowéj nauce katechizmowéj nakłaniali.

Mosch m. p.

Auf Grundflächen unter 200 Quadrat-Klaftern werden Anbaulicenzen nicht ertheilt, sowie Gemeinden, welche nicht wenigstens 5 Joch mit Tabak bebauen, zum Tabakbaue nicht werden zugelassen werden.

Diejenigen, welche ohne erhaltene Bewilligung Tabak anbauen, oder größere Grundflächen mit Tabak bebauen, als in der Bewilligung ausgedrückt ist, haben zu gewärtigen, daß die Pflanzen auf der mit einer Bewilligung nicht gedeckten Grundfläche, in Ausführung der Bestimmungen des §. 312 des Strafgesetzes über Gefälls-Uebertretungen werden ausgerissen und vertilgt werden.

Bezüglich der Einlöspreise für das Tabakmateriale selbst, dann in Absicht auf das dabei einzuhaltende Verfahren wird auf die gedruckte Kundmachung vom 14. Februar 1859 gewiesen.

Malinkowski m. p.

54.

Kundmachung der k. k. Statthalterei vom 2. December 1859 Z. 50562,

daß das Verbot des Haltens christlicher Dienstboten, Ammen, Gesellen und Lehrjungen von Seite der Israeliten nicht weiter mehr zu handhaben ist.

Laut Erlasses des hohen k. k. Ministeriums des Innern vom 20. l. M. Z. 11896 haben Seine k. k. Apostolische Majestät mit Allerhöchster Entschließung vom 13. v. M. zu genehmigen geruht, daß das Verbot des Haltens christlicher Dienstboten, Ammen, Gesellen und Lehrjungen von Seite der Israeliten nicht weiter mehr zu handhaben ist.

Indem durch diese Allerhöchste Entschließung die Bestimmungen des Kreisschreibens vom 18. Februar 1803, ferner des mit Gubernial-Verordnung vom 30. September 1826 Z. 60647 (Prov. Gesetz-Sammlung, Seite 164) bekannt gegebenen h. Hofkanzlei-Decretes vom 14. September 1826 Z. 25536 außer Wirksamkeit treten, wird, zugleich bedeutet, daß die israelitischen Dienstherren und Meister bei sonstiger Ahndung und Strafe verpflichtet bleiben, die minderjährigen christlichen Dienstboten und Ammen, und deren in ihrer Haushaltung etwa lebenden Kinder, sowie die christlichen Lehrjungen und die bei ihnen wohnenden christlichen Gesellen zum Besuche des Gottesdienstes und beziehungsweise des nachmittägigen Wiederholungsunterrichtes an Sonn- und Feiertagen anzuhalten.

Mosch m. p.

55.

Reskrypt c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Grudnia 1859. liczba 52.180., o zawiéraniu małżeństw między cudzoziemcami w Państwach austryackich.

W skutek zapytań stawionych z wielu stron, czego pastérze dusz dla usunięcia wszelkiéj swojéj odpowiedzialności przestrzégać mają, jeżeli cudzoziemcy w Państwach austryackich żądają spółdziałania tychże w celu zawarcia małżeństwa, wysokie c. k. Ministeryum Wyznań w porozumieniu z c. k. Ministerstwami Spraw Zewnętrznych, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości, widziało się spowodowaném, dekretem z dnia 22. Listopada 1859. l. 17.062., co do szczególnych wymogów, jakie cudzoziemcy mający zamiar zawarcia w Austryi ślubów małżeńskich wykazać powinni, następujące oznaczyć skazówki działania:

Wydarzyło się już nieraz, że cudzoziemcy zawiérali w Austryi śluby małżeńskie, nie będąc do tego według ustaw swojéj ojczyzny uprawnionymi, że przeto ich związkowi cywilnych skutków małżeństwa w ojczyźnie nie przyznano, spłodzone w niém dzieci jako dzieci nieprawego łoża uważano, i podobnie jak i matkę ich, jeżeli jeszcze przed zawarciem małżeństwa do owego kraju nie należała, do obywatelstwa w tymże nie dopuszczano. W celu zapobieżenia takim złym skutkom jest niezbędną, ażeby pastérz dusz, nim spełni swą czynność przy zawarciu małżeństwa w Austryi osoby obcemu Państwu przynależnéj, zyskał przekonanie, że taż osoba według praw swego kraju do zawarcia małżeństwa za granicą jest uprawnioną, lub téż uzyskała potrzebne według tychże praw pozwolenie do zawarcia zamierzonego małżeństwa.

Potrzeba wymagania, aby wykazano wspomnione uprawnienie lub pozwolenie, wyrzeczona jest w dekrecie nadwornym z dnia 22. Grudnia 1814. (nr. 1118 J. G. S.), a obowiązująca moc tegoż patentami cesarskiemi z dnia 23. Marca i 29. Listopada 1852. (Dziennik praw Państwa nr. 79. i 246. *), tudzież z dnia 29. Maja 1853. (Dziennik praw Państwa nr. 99. **), także na owe części Monarchii została rozciągnioną, dla których tenże dekret nie był wydany.

Będzie przeto obowiązkiem pastérza dusz, który ma działać przy zawarciu małżeństwa cudzoziemca w Austryi, wykryć w sposób niezawodny, do którego kraju tenże należy, i wymagać od niego dostatecznie zawierzytelnionego świadectwa zagranicznéj właściwéj władzy gminnéj, do któréj on przynależy, mocą któregoby taż gmina wyżéj wspomnione uprawnienie lub pozwolenie poświadczyła.

---

*) Krajowy Dziennik rządowy, rok 1852., część XVI. nr. 83.

**) Krajowy Dziennik rządowy, rok 1853., oddział I. część XXII. nr. 99.

55.
Erlaß der k. k. Statthalterei vom 10. December 1859 Z. 52180,

über die Schließung der Ehe von Ausländern in den österreichischen Staaten.

In Folge mehrseitiger Anfragen, was von Seite der Seelsorger zur Hintanhaltung jeder Verantwortlichkeit zu beobachten sei, wenn ihre Mitwirkung zur Schließung der Ehe von Ausländern in den österreichischen Staaten in Anspruch genommen wird, fand das hohe k. k. Cultus-Ministerium, nach gepflogenem Einvernehmen mit den k. k. Ministerien des Aeußern, des Innern und der Justiz, mit Decret vom 22. November 1859 Z. 17602 über die besonderen Erfordernisse, welche Ausländer, die sich in Oesterreich zu verehelichen beabsichtigen, beizubringen haben, nachstehende Anhaltspuncte zu bezeichnen:

Es hat sich bereits wiederholt zugetragen, daß Ausländer sich in Oesterreich verehelichen, ohne hiezu nach den Gesetzen ihrer Heimat befugt zu sein, und daß deshalb ihrer Verbindung die bürgerlichen Wirkungen der Ehe in der Heimat nicht zuerkannt, die daraus hervorgegangenen Kinder als unehelich angesehen, und gleich der Mutter, falls diese nicht schon vor der Eheschließung jener Heimat angehörte, von dem Verbande derselben ferngehalten wurden. Damit solchen Uebelständen vorgebeugt werde, ist es unerläßlich, daß der Seelsorger, bevor er sich an der Eheschließung einer dem Auslande zugehörigen Person in Oesterreich betheiliget, sich die Ueberzeugung verschaffe, daß dieselbe nach den Gesetzen ihrer Heimat zur Eingehung einer Ehe im Auslande befugt sei, oder die nach diesen Gesetzen etwa erforderliche Erlaubniß zur Schließung der beabsichtigten Ehe erlangt habe.

Die Nothwendigkeit der Abheischung eines Ausweises über die erwähnte Befugniß oder Erlaubniß ist in dem Hofdecrete vom 22. December 1814 (Nr. 1118 Justiz-Gesetz-Sammlung) ausgesprochen, dessen Wirksamkeit durch die kaiserlichen Patente vom 23. März und 29. November 1852 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 79 und 246 *), dann vom 29. Mai 1853 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 99 **) auch auf jene Theile der Monarchie ausgedehnt worden ist, für welche dasselbe nicht erlassen war.

Demnach wird es dem Seelsorger, welcher zur Eheschließung eines Ausländers in Oesterreich mitwirken soll, obliegen, in verläßlicher Weise zu ermitteln, welchem Lande derselbe angehört, und von ihm das ausreichend beglaubigte Zeugniß der competenten Obrigkeit der Gemeinde des Auslandes, zu welcher er zuständig ist, abzuheischen, durch welches diese die vorhin angedeutete Befugniß oder Erlaubniß zur Eingehung der vorhabenden Ehe bescheiniget.

---

*) Landes-Regierungs-Blatt, Jahrgang 1852, XVI. Stück, Nr. 83.

**) Landes-Regierungs-Blatt, Jahrgang 1853, I. Abtheilung, XXI. Stück, Nr. 99.

Co do pytania, jakiem zawierzytelnieniem takowego świadectwa lub innych przez cudzoziemca przedłożonych dokumentów, pastérz duchowny zaspokoić się może, należy zważyć, czyli w celu powstrzymania zaślubień na podstawie sfałszowanych dokumentów co do poszczególnych Państw obcych nie istnieją osobne w tutejszym kraju ogłoszone przepisy, takowe zaś trzeba będzie mieć na uwadze. Tu należy rozporządzenie na żądanie król. bawarskiego Rządu, reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14. Marca 1856. l. 4.914. ogłoszone, że śluby poddanym bawarskim tylko wtedy dawane być mają, jeżeli świadectwa, które już według dawniejszych przepisów ku temu są wymagane, a które zawierzytelnieniem ze strony król. bawarskiego Ministerstwa i Poselstwa opatrzone być powinny, udowodnić zdołają, iż im w Austryi zaślubić się wolno.

Oprócz tego należy mieć przed oczyma bliższe postanowienie wspomnionego dekretu nadwornego z dnia 22. Grudnia 1814., które była Kancelarya Nadworna w porozumieniu z Komissyą Nadworną w sprawach sądowniczych w wydanym do ówczesnego morawsko-szlązkiego Gubernium krajowego dekrecie z d. 21. Grudnia 1815. l. 22.297. w ten sposób orzekła, że w zamiarze należytego wykazania się cudzoziemców względem ich osobistego uzdolnienia do zawarcia małżeństwa można poprzestać na świadectwie, przez władzę wydaném i pieczęcią urzędową zaopatrzoném, tak jak to się dzieje z paszportami odpowiedziami na odezwy lub protokółami, byle szczególne wątpliwości co do prawdziwości dokumentu nie zachodziły.

Nadto gdy wspomnione świadectwo władzy gminnéj ojczyzny cudzoziemca przedstawia się jako dokument, zapomocą którego przeszkoda zamierzonego zawarcia małżeństwa usuwa się, przeto rozumie się samo przez się, że takowe w księdze ślubów wspomnione i dla usprawiedliwienia pastérza dusz w aktach ślubnych przechowane być ma.

O ile prawa poszczególnych obcych Państw nie przepisują do zawarcia małżeństwa osobnego zezwolenia zwiérzchności, a przeto przynależni tychże Państw, jeżeli nie przekładając takiego zezwolenia w Austryi, sobie ślubują, dla siebie, swych małżonek i dzieci pod względem politycznym i cywilno-prawnym jakich szkodliwych następstw obawiać się nie mają, zatém pastérze duchowni onych za złożeniem dowodu swéj przynależności, od przedłożenia wspomnionego świadectwa uwalniać mogą, postanowienia w tym względzie podane będą do wiadomości, skoro odnośne nadejdą deklaracye, których od dotyczących Rządów w stosownéj drodze zażądano.

Mosch m. p.

In Betreff der Frage, mit welcher Art der Beglaubigung eines derartigen Zeugnisses oder anderer von dem Ausländer beigebrachten Urkunden, der Seelsorger sich zufrieden stellen könne, kömmt zu beachten, ob zur Hintanhaltung von Trauungen auf Grund gefälschter Documente bezüglich einzelner Staaten des Auslandes nicht besondere, hierlands kundgemachte Vorschriften bestehen, welche im Auge zu behalten sein werden. Dahin gehört die über Verlangen der königl. baierischen Regierung mit dem Erlasse des Ministeriums des Innern vom 14. März 1856 Z. 4914 bekannt gegebene Anordnung, daß Trauungen baierischer Unterthanen nur dann zu vollziehen seien, wenn dieselben die Zuläſſigkeit ihrer Verehelichung in Oesterreich durch das schon nach den früheren Vorschriften hiezu erforderliche, mit der königl. baierischen ministeriellen und gesandtschaftlichen Beglaubigung versehene Zeugniß nachzuweisen vermögen.

Außerdem aber ist sich die Näherbestimmung des bezogenen Hofdecretes vom 22. December 1814 gegenwärtig zu halten, welche die bestandene Hofkanzlei, im Einverständnisse mit der Hofcommission in Justizgesetzsachen, in dem an das damalige mährisch-schlesische Landesgubernium erlassenen Decrete vom 21. December 1815 Z. 22297 dahin getroffen hat, daß in Absicht auf die gehörige Ausweisung der Fremden über ihre persönliche Fähigkeit zur Verehelichung sich mit dem Zeugnisse, welches von der Obrigkeit ausgestellt und mit dem Amtssiegel versehen ist, so wie dieses bei Päſſen, Antworten auf Ersuchschreiben oder Protokollen fremder Obrigkeiten geschieht, begnügt werden könne, wenn nicht besondere Bedenklichkeiten gegen die Echtheit der Urkunde auffallen.

Da ferner das in Rede stehende Zeugniß der Obrigkeit der Heimatsgemeinde des Ausländers sich als eine Urkunde darstellt, durch welche ein Anstand der beabsichtigten Eheschließung behoben wird, so versteht es sich von selbst, daß dasselbe in dem Trauungsbuche anzudeuten, und zur allfälligen Rechtfertigung des Seelsorgers bei den Trauungsacten zu verwahren sei.

In wiefern die Gesetze einzelner Staaten des Auslandes zur Eingehung einer Ehe eine besondere obrigkeitliche Genehmigung nicht vorschreiben, sonach die Angehörigen solcher Staaten, wenn sie sich ohne Beibringung einer solchen Genehmigung in Oesterreich verehelichen, für sich, ihre Gatten und Kinder in staatsbürgerlicher und privatrechtlicher Richtung Nachtheile nicht zu besorgen haben, weßhalb die Seelsorger ihnen, nachdem sie den Nachweis ihrer Staatsangehörigkeit geliefert haben, die Beibringung des mehrerwähnten Zeugnisses erlassen können, wird bekannt gegeben werden, sobald hierüber die Erklärungen vorliegen, um welche die betreffenden Regierungen im geeigneten Wege angegangen werden.

Mosch m. p.

